

Приблизителната дата на видението е от 1300 година. Според астрономичните указания по-точно би било да се смята 1301; ала историческите загатвания и факта, че 1300 година е била обявена за юбилейна на папа Бонифаций VIII, ни карат да смятаме първото предположение по-вярно. Това е бил най-благоприятния миг за разкаяние и и духовно обновление. Колкото до времето, намираме се в началото на пролетта/слънцето е в съзвездието на бвена/ и по дните на Христовите страсти и възкресение: значи или на, или около 25 март, която се смятала за историческата дата на Христовата смърт, или около 8 април, ~~който ден през~~ на който ден през 1300 година се падал Великден. Който и да предпочетем от тия дати, последователността на разните моменти от въображаемото пътешествие са отбелязани с голяма точност от поета, който ни дава подробности, които дават илюзия за действителност. Той не ни казва как е ~~сигнал~~ от земята до входа на Ада; в началото на поемата ной се представя на тридесет и пет годишна възраст, загубен в някакъв тъмен лес, от който тъкмо излиза, като забелязва някакъв хълм, осветлен от утринните лъчи. ~~То~~ Разведрен, той започва да се изкачва по него, ала три звяра му попречат да продължи по-нататък: една пантера, един лъв и една вълчица, символи на пороци, които ~~запират~~ ^{запират} човека по пътя на доброто. Данте отново ще пропадне в леса, когато му иде на помощ някакъв дух: това е Виргилий, когото той поздравява с развълнувана почит като свой ~~любим автор и учител~~ ^{любим автор и учител}, Виргилий, ~~изпратен от Беатриче~~ ^{изпратен от Беатриче}, която, за да спаси верния си обожател, слязла чак до Предверието на Ада, за да помоли великия поет. Трябва Данте да го последва през Ада и Чистилището, за да може после да се изкачи, с една "по-достойна душа" в Рая; това е пътя, който той трябва да следва, за да може да се спаси от опасностите на ~~лес~~ ^{лес} леса. Когато двамата поети се запътват, слънцето токущо залязва, и те не ще видят вече няколко дена светлината.

Когато влизат в Ада през една порта, над която стои ужасен надпис, те ~~на~~ намират в някаква мрачна равнина "жалките души на тия, които са живяли без позор и без похвала", принудени да тичат подир някакъв знак, хилени от конски мухи и оси: това не е още самия Ад, ала презрението на Данте засяга тия подлеци повече от големите грешници:

*Fama di loro il mondo esser non l'ha;
misericordia e pietà li' s'ha;
non ragioniam di lor, ma guarda e passa.*

И памет не живеи за тях в светът
от тях с презрение са се отстранили
и правосъдието и милостта
Но стига сме за тях ний говорими:
Погледай и мини". -

Към божествената присъда се прибавя и тази на на поета. След като минават по чудотворен начин реката Ахерон, по чиито брегове се тъл-